A°. 1839. N°. 88.

ZONDAG DEN 3den NOVEMBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 1 November 1839.*

Van wege Zijne Excellentie den Heer Gouverneur Generaal wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden, als:

1°. Aan de Slaven *Philippus*, *Carolina*, *Doris*. *Jacques* en *Hermanus*; toebehoord hebbende aan A. MELCHERTS.

2°. Aan de Slaven *Bebé*, *Sophia* en *Joseph*; toebehoord hebbende aan den Boedel wijle ANNA ELISABETH van LINCK.

3°. Aan de Slavinnen *Susette* en *Clarisse*; toebehoord hebbende aan C. SWAVING. — En

4°. Aan de Slavin *Wilhelmina*; toebehoord hebbende aan H. J. LEGÉ; en dat gemelde gemanumitteerden voortaan zullen heeten:

1°. PHILIP JAN UBBERGEN.
CAROLINA ALBERTINA UBBERGEN.
THEODORUS JACOBUS UBBERGEN.
JACQUES HENDRICUS UBBERGEN.
HERMANUS JOHANNES UBBERGEN.

2°. HENRIETTA ANNA DRIEBERGEN.
ANNA SOPHIA DRIEBERGEN.
JOSEPHUS FREDERICUS DRIEBERGDN.

3°. SUSETTE LOUISE DOORN.
CLARISSE CHRISTINA DOORN.

4°. MARGARETHA WILHELMINA LICHTVELD.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 2 November 1839.*

Namens Zijne Excellentie den Schout-bij-Nacht, Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, wordt bij deze bekend gemaakt, dat de *Zetting van het Brood* bepaald is, als volgt:

Dat een BROOD van *acht* Centen, moet wegen 6 Oncen.

En dat van *vier* Centen, 3 Oncen.

Wordende alzoo alle Broodbakkers gelast, zich daarna te gedragen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

BURGERLIJKE STAND

PARAMARIBO, *den 31 October 1839.*

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: WALTER CHRISTIAAN KENNEDIJ en DOROTHEA VAN SWEVEL, beide alhier woonachtig; zullende dit Huwelijk, bij anticipatie van den gewonen tijd worden voltrokken.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 29sten October j. l., de Nederlandsche Schoener *Jeannette*, Kapt. T. Gregory, van Para, hebbende 8 dagen reis. Passagier: J. P. Tafares Jr.

Den 30sten, de Engelsche Schoener *Robert Haynes*, Kapt. John Blakgrove, van Demerary, hebbende 7 dagen reis.

Den 1sten dezer, de Engelsche Sloep *Argus*, Kapt. Joseph J. Marshall, van Berbice, hebbende 7 dagen reis.

Publicke Veilingen.

Ter Kastelenije van het Geregthof.
Vrijdag, den 1 November 1839.

Het bloote *ERF*, gelegen aan de *Weide Straat*, La. D. No. 31 Nieuwe Wijk; aankomende J. N. DE VRIES GERHARDT. — *f* 70. JB. SL. JESSURUN, voor de Minderjarigen RACHEL en ISAAC JESSURUN.

ADVERTISSEMENTEN.

(38365) Aan het DEPARTEMENT der *Onbeheerde Boedels*, zijn gedevolveerd, als:

De Zaken van den uitlandigen W. H. VAN DER HOOP, den 2den October 1839; de Boedel van JAN KLEIJN, (overleden op den 4den October 1839, aan Boord van de Schoener *Robert Haynes*,) den 9den dito; en den Boedel van HENDRIK VALANT, den 12den dito.

En worden mitsdien bij deze alle Crediteuren en Debiteuren derzelve opgeroepen, ten einde en op pœne als bij art. 14 en 16 van het Reglement voor opgemelde Administratie is bepaald.

Paramaribo den 2 November 1839.

De fungerende Curators en Weesmeesters,
J. O. N. ENGELBRECHT.
CHs. LIONARONS.

Tweede Advertentie.

(38362) Aan het DEPARTEMENT der *Onbeheerde Boedels*, zijn gedevolveerd de navolgende Boedels, als:

Van PIETER VOS, den 19den October 1839; JOHANNA JACOBA MARIA WIJNBERGEN Echtgenoote van J. N. DE VRIES GERHARDT eerder Weduwe PIETER THIEL, (door het overlijden van P. VOS), den 21sten dito; en CAREL DIDERICH KONING, den 28sten dito.

En worden mitsdien bij deze alle Crediteuren en Debiteuren derzelve opgeroepen, ten einde en op pœne als bij art. 14 en 16 van het Reglement voor opgemelde Administratie is bepaald.

Paramaribo den 2 November 1839.

De fungerende Curators en Weesmeesters,
J. O. N. ENGELBRECHT.
CHs. LIONARONS.

Eerste Advertentie.

(39157) Op aanstaande MAANDAG en DINGSDAG des namiddags, zullen de ondergeteekenden voortgaan op Vendu te verkoopen:

Halve en heele oxhoofden extra *ROODE WIJN*, fijne *WIJNEN* en bij het dozijn, *SELTSERWATER*, extra *TAFELLAMPEN*, *STUKGOEDEREN*, een extra nieuwe *CHAIS-TUIG* en *RIJ-HOOFDSTEL*, *IJZER*- en verdere *WINKELWAREN*.

Paramaribo den 1 November 1839.

DEGENHARD & KRAMER.

(37869) De bij vorige Couranten geannonceerde verkoop van het *HUIS* en *ERF*, staande en gelegen aan de *Heeren Straat*, La. B. No. 87 Nieuwe Wijk en La. C. Nos. 63 en 64 Oude Wijk; aankomende de ondergeteekenden, zal alsnu plaats vinden op Maandag den *elfden* November e. k., des namiddags ten *vier* ure, ten huize van- en door den Vendumeester S. F. FLU.

Paramaribo den 31 October 1839.

W. C. GRUNBERG c. s.

Tooneel-Genootschap: THALIA.

(39156) De werkzaamheden aan het Tooneel-Gebouw zoo ver gevorderd zijnde, dat het Bestuur van dit Genootschap zich vleijen durft, in de volgende maand of wel *uiterlijk* in de maand Januarij e. k., met het geven van REPRESENTATIEN eenen aanvang te kunnen maken, terwijl er nog vele Deelhebbers in het plan van inteekening nalatig blijven in de voldoening der acten aandeelen; zoo vindt het Bestuur voornoemd zich genoodzaakt, die achterstalligen al nog dringend uittenoodigen, om *vóór* of *uiterlijk*, met het einde dezer maand, het door hen verschuldigde aan te zuiveren, daar het anders in de onaangename verpligting zoude gebragt worden, daartoe REGTSMIDDELEN aan te wenden, ten einde niet alleen het voorgestelde doel te bereiken, maar ook te kunnen voldoen, aan de verbindtenissen welke het Bestuur ten dien einde heeft moeten aangaan.

Paramaribo den 2 November 1839.

Op last van het Bestuur,
H. F. WESENHAGEN,
Secretaris.

(39158) De ondergeteekende voornemens zijnde naar het *Moederland* te vertrekken, noodigt ten vriendelijksten alle zijne Debiteuren uit, het verschuldigde te voldoen, op dat hij niet in de onaangename noodzakelijkheid gerake, de nalatigen door REGTSMIDDELEN tot betaling te verpligten.

De genen, welke vorderingen ten zijnen lasten hebben, gelieven dezelve ten fine van betaling aan te bieden.

Paramaribo den 2 November 1839.

JB. VOET.

(38452) GEORGE FRASER vertrekt.

Mengelwerk.

De Alpenjagers.

(*Vervolg en slot van No. 87.*)

»Ja, op mijn' ziel, gij hebt het geraden," zeide Andreas, aangedaan. »Zou ik kunnen leven.....?"

»Andreas!" stamelde Frans. »Uwe hand—gij hebt een hart, gij verstaat mij. Weet, dat ik mij Maria heb uitverkoren tot de geleiengel op mijn levenspad, zoo waar als zij den naam draagt der heilige maagd!" Als door een' bliksem getroffen stond de Alpenjager: »Zweer niet," riep hij: »de Hemel zij u genadig."

»Moord mij niet," donderde Frans; »ik zweer u bij alle Heiligen—"

»Zwijg!" viel Andreas hem in de rede, »ga niet voort: Maria is niet meer vrij; zij heeft den jongman trouw beloofd, die, na jaar en dag, morgen zal terug komen."

»Niet vrij?" herhaalde Frans, en zijn toon had eene ijsselijke uitdrukking,

»De trouw is de heiligste schat van den Tijroler," ging Andreas voort. »Het vuur moge uitgedoofd worden, eer verkeeren die rotsklompen daar boven tot weeke aarde, eer

de Tyroler zijn eenmaal gegeven woord zou breken. Wee over haar hoofd, zoo Maria hare trouw vergate; nimmer zou de meineedige over de rotsen in het dal kunnen blikken, zonder te sidderen voor zich zelve."

Een donkere nevel spreidde zich voor des jongelings oog; de uitdrukking van zijn gelaat was als het dooreentrekken der donderwolken aan den hemel vóór een onweder; plotseling stiet hij Andreas van zich af, en sloeg den weg in naar het dal.

Andreas keerde huiswaarts, dat de jongeling voor altoos den berg had verlaten. Hij sprak geen woord van het gehoorde, en ging weldra, even als gewoonlijk, weder uit ter jagt.

III.

Die eerste oogenblikken waren ijsselijk voor den ongelukkigen Frans. Welligt hadde hij zich in vertwijfeling van de rots nedergestort, zoo zijn goede Genius niet hem op zijde had gestreefd, en hem doen zien, dat hij dwaasselijk handelde. Waarom niet zijn hart uitgestort voor Maria zelve. Zouden dan de harten niet elkander verstaan hebben......?

Het was laat in den namiddag, toen hij naar de hut terugkeerde. Barbe zat achter de woning en arbeidde; Maria bevond zich in het vertrek en weende. Bij het intreden des jongelings scheen zij blijkbaar door schrik getroffen: één enkele blik, die al haren jammer uitdrukte, was de groet, waarmede zij dien van Frans kon beantwoorden. Vurigst drukte hij hare hand. »Maria," sprak hij, met eene door de aandoening gesmoorde stem; Maria, is het waar, herkent gij mij — verwacht gij morgen eenen man — bemint gij dien?"— Het meisje zuchtte. »Spreek, Maria—slechts één woord," smeekte Frans. Een naauwelijks hoorbaar: »Ach!" ontvlood haren boezem; zij wilde spreken, maar verbleekte en vloog naar buiten.

Bewegingloos bleef de jongeling staan. Hoe moest hij zich de gedragingen van het meisje verklaren? Was het smart, die hare borst beknelde? Was het liefde, die uit haar oog sprak? »Wanneer zij — Hemel, wanneer zij eens—" hij durfde zijn vermoeden niet uiten. IJlings snelde hij haar na en vond haar op een rotspad, op eenigen afstand van de hut. Als een steenen beeld stond zij daar, en staarde met strak oog naar het Noorden. Geheel door den hartstogt vermand, zonk Frans voor haar op de knieën, vouwde de handen als ten gebed, en stamelde: »Maria — Maria — zij de mijne!" Een vertwijfelde blik wierp zij op hem, strekte beide armen uit naar het Noorden; een afgebroken: »daar, daar!" ontglipte harer hijgende borst, terwijl zij hem poogde te ontvlieden. Frans sprong op: zijne krachtige hand hield haar terug. »Maria!" riep hij, »ik laat u niet van mij, o één woord—slechts één enkel woord." Hij omsloot haar met de armen, drukte haar aan zijn kloppend hart— zij verweerde zich niet. »o, Spreek, Maria gij zijt ongelukkig? — gij mint hem niet? — geef mij hoop. Gij zijt het, die ik ontmoette in de kerk in het dal, die ik hijgend zocht op deze rotsen." Maria's lippen beefden. »Ach!" antwoordde zij, »in de kerk in het dal had ik mij moed willen verzamelen, om mijn woord te houden, jegens eenen man — dien ik niet bemin." Zij zweeg weder, en een vloed van tranen besproeide hare wangen, »Spreek, o, spreek!" juichte Frans, in zalige verrukking.

Na eene poos zwijgens, ging het meisje voort: »De vriend van mijnen broeder Andreas vroeg mijne hand. Andreas overreede mij, dat Joseph een braaf eerlijk jongman was, en ik waande, dat ik hem, met zijn stroef en stomp wezen, toch zou kunnen liefhebben. Hij trok naar het Noorden — en morgen — ach! hoe bang is het mij....." »Verhoor mijne liefde," viel Frans haar in de rede; »deze handdruk moge u van haar getuigen — Maria — wees de mijne — herinnert gij u niet mijner in de kerk — spreek, Maria, spreek!" Het meisje hief de oogen op, zag op den smekenden jongeling, en bloode knikte zij toestemmend, maar verborg dadelijk weder het gelaat met beide handen. »De mijne, de mijne!" jubelde Frans, en drukte in de heiligste vervoering haar weder aan zijn hart: maar Maria sidderde, en wees met den vinger naar het Noorden. »O, stel u voor den geest," hernam de jongeling, »dat zalige heil, dat uw broeder geniet. Stel u voor den geest, hoe aanminnig het kind haren vader, de gade haren echtgenoot tegenlachte...... Zaagt gij den gemsbok voor Barbe's voeten sterven? Wilt gij mij eveneens den doodstrijd zien kampen, te midden van dat tafereel van stille huisselijke zaligheid?"

Onwillekeurig hield het meisje des jongelings hand vast in de hare gesloten: zij poogde te spreken; maar, zonder zelve des bewust te zijn, had Frans een' hartstogtelijken kus op hare lippen gedrukt, en verbleekt en bewusteloos zonk zij in zijne armen neder. — Zoo stonden zij nog, toen reeds de nacht de diepten in zijnen sluijer had gehuld.

Daar vertoonde zich eensklaps Andreas, langs eenen ongewonen weg van de jagt teruggekeerd — donker en dreigend was zijn blik, en onzacht duwde hij Frans ter zijde. »Zij is de mijne," riep deze; »vergal ons geluk niet;" maar Andreas bleef hem verwijderen: — »een zwak meisje hebt gij tot eene zondige woordbreuk verleid," zeide hij met bitterheid; »geen Tyroler zal haar ooit meer aanzien, en schande en ellende is haar lot — Maria, wat hebt gij gedaan."

»Bij alle Heiligen, zij is de mijne," donderde Frans, »dat is zij." Een mes blonk in de hand van Andreas; maar, gelijk een verwoede tijger, vloog Frans op hem aan, en eene gevaarlijke worsteling volgde. Weldra op den rand der rotsklomp gekomen, gleed de voet van Andreas uit, en hij stortte in de donkere kloof. Een enkele kreet, slechts flaauw hoorbaar, werd vernomen. Eenige secenden bleef Frans als versteend voor zich neder staren; toen zonk hij nevens Maria, die daar bewusteloos lag, op de knieën: zij was warm, haar hart klopte — »God!" jammerde hij, »zij leeft: ik meende haar in blinden waan door de hand des broeders getroffen — wat heb ik gedaan." Maria sloeg de oogen op; des jongelings stomme ontzetting werd door eene dolle wanhoop gevolgd. Hij greep het meisje, en ijlde met haar voort, zonder zelf te weten, waarheen. Daar ontwaarde hij de vreedzame hut, het tooneel van zooveel zaligheid, waar hij een gelijk heil had gezocht, nu door hem in een huis van nameloozen jammer en ellende herschapen. Hij naderde, en legde zijnen last voor de deur neder. Hij hoorde, hoe het dochtertje verlangend den vadernaam stamelde, hoe de liefelijke stem der moeder het kind zocht te troosten met het uitzigt op 's vaders spoedige wederkomst. Hij zag Barbe zitten op eenen stoel aan de andere zijde der hut, uitziende naar den kant, van waar Andreas gewoonlijk kwam, en angstig zijne terugkomst verbeidende. Des jongelings ziel werd als van een gereten: door hem was dat alles te weeg gebragt, hij zag reeds, zulk een heil in één oogenblik vernietigd: hij hoorde reeds de jammerkreten der weeze, hij zag de wanhoop der weduwe.... duizelende ijlde hij naar den raad eener rots, gereed zich in den afgrond te storten, maar — één blik op de roerlooze Maria, en de hoop herleefde. Hoe flaauw dan ook, deze dreef hem voort, voort naar die klove, waarin Andreas was nedergestort. Reeds wierpen de helder glinsterende sterren een flikkerend licht over dezelve: hij boog zich, luisterde, maar, ach! geen geluid liet zich hooren. Doch, nu ontwaarde hij aan de overzijde een diep in de kloof afdalend pad: dit moest hij zoeken te bereiken. Het gelukte hem, en — nu meende hij gedruisch te hooren. Hij ijlde voort, en zie, daar klauterde Andreas op, en stond voor hem. Een omgevallen pijnboom had dezen voor den val in den afgrond bewaard.

Frans stond daar als vastgenageld; de schrik had hem verlamd. Ook Andreas stond plotseling als een beeld. Beider blikken waren strak op elkander gevestigd: beiden verwachtten van elkander de eerste beweging. Zou de wraak een offer eischen? — Eindelijk vermande zich Frans: hij sprak. In de vurigste taal smeekte hij den vriend zijne zuster niet op te offeren aan eenen valschen waan, haar niet over te leveren aan een' mensch, dien zij niet beminde, dien zij te ras haar woord had gegeven. Andreas zweeg. Frans wierp zich voor hem neder, aan den raad des afgronds, en bad hem nu *zijn* leven te eindigen, wraak te nemen door hem in de peilblooze diepte neder te storten, — maar Andreas verroerde zich niet. Daar hoorde men Maria's angstgeschrei, de kreten van Barbe en het weenen des kinds. Maria hield een vlammend pijnhout in de hand; de roode gloed speelde op haren blanken boezem en verbleekte wangen. Andreas zag zijne Barbe, prangde haar aan zijn hart, kuste haar, en weende, alsof hij haar in jaren niet had gezien. Frans was opgesprongen: »Maria," gilde hij en rukte haar aan zijne borst. De pijnnboomfakkel lag rookend op den grond. Andreas wierp eenen blik op den jongeling: Maria sidderde.

»Gij hebt dan de heilige trouw van den Tyroler verbroken?" zeide Andreas, op weemoedigen toon. »Den vreemdeling wilt gij volgen, en, met schande beladen, deze schoone bergen vaarwel zeggen?"

»Spreek niet verder," viel Frans hem in de rede, op den toon der hoogste geestverrukking; »kuisch is het meisje als de roos der *Alpen*, rein als de lucht der bergen! Wat vermag eene afgeperste trouwbelofte tegen de magt der liefde?... ik blijf bij u, en zal uw handwerk kiezen. Laat mij de zaligheid uwer woning, de vermoeijenissen van den dag met u deelen!"

Maria zonk op nieuw aan des jongelings borst: beider harten klopten wederkeerig: teederlijk drukte hij een' kus op haar voorhoofd. Ook Andreas omarmde en kuste nogmaals en nogmaals zijne gade en zijn kind. Hij onderwierp zich aan een hooger bestel.

IV.

Treurig en stil was het den volgenden dag in de nederige hut. Barbe en Andreas hielden zich bezig met het kind. Frans verliet Maria geene seconde. Dikwerf blikte zij angstig uit naar de dalen, en wees naar den weg, langs welken Joseph komen kon.

Joseph kwam, gelijk hij vóór een jaar bij het afscheid nemen had beloofd. Andreas waagde het niet hem te gemoet te gaan. Met bloemen had de minnaar zijnen hoed getooid en was geheel in het nieuw uitgedost.

Hij opende de deur, zag — Maria in de armen van Frans — zijn groet stierf hem op de lippen. Andreas wilde hem aanspreken, maar kon geen woord uiten: ook Frans was de mond als toegekeetend. Barbe weende met afgewend gelaat, Maria hield Frans krampachtig omslingerd. Plotseling verspreidde een vaal loodblaauw zich over Josephs gelaat, zijne oogen bliksemden; krampachtig kromde hij de vingers, en greep in zijn' zak naar een mes, maar een woeste blik door het vertrek verried, dat hij het doodelijk staal miste: knarsetandend vloog hij naar buiten, en was verdwenen eer Andreas hem kon naijlen.

Joseph werd nimmer weder gezien. — Later verhaalde men beneden in het dal, dat daar boven op den berg een meisje woonde, welke haren verloofde ontrouw was geworden; de bedaagde moeder waarschuwde hare dochter voor de zondige woordbreuk, en de jeugdige harten sidderden, wanneer des buurmanszoon verhaalde, dat men den armen Joseph dood in het water had gevonden.

Maar daar boven op den berg in de nederige hut der *Alpen*, leefden Maria en Frans in stille zaligheid. Andreas kende Josephs lot, maar hij sprak daarvan niet.

Te Paramaribo, bij J. J. ENGELBRECHT.